

”Sollerö Capells’ laga skillnad”

Fortsättning å den i ”Sool-Öen 1972 påbörjade krönikan från 1791, troligen författad av dåvarande kyrkoherden Henrik Ericsson.

§ 14.

I början af år 1775 begaf Jon Andersson sig åter med en anseelig samling af documenter rörande dess ärende till Hufwudstaden at vinna fullbordan i sin sak. Härtill kommer nu äfwen den fördelen för Jon at Församlingen stog Wacant ifrån Pastor, sedan dess älskade herde förledet år eller 1774 lemnat denna Mora församling på jorden och blifwit i stället upphögd till en ledamot uti den oförgängliga Triumpherande Församlingen i Himelen, så at nu war den behageliga tiden för hand, som man icke borde försumma at skörda all möjlig nytta af. En tid af den fridsamme Gustaf III:s regemente då det oupphörligen med oafbruten nit och kärlek arbetades på Svea Rikes florerande välstånd, och denna den mildaste och rättwisaste bland konungar lyste på wår thron: detta hade ju wid eftersinnande bort holla det motsträfwande Partiets mest skärpta pennor tillbaka i dess hårdhet. Men Jon Andersson hade redan warit åskådare af den nåd, som prydde thronen, och denna uppeldade så hans bröst at han understundom gick längre med sit wåld på densamma än sjelva anständigheten kunde kräfja af den ringaste bland undersåtarena. Den tid han nu wistades i Hufwudstaden ådagalade han derföre all möjlig flit till ärnående af sit föremål. Hwarest Hans Majjstät mötte Jon hade den sednare icke försyn för at underdånigast påminna om önskeligt slut i sin nödiga ansökning. Ja man berättar at denne Jon en gång, då Kongl. Majjstät wid Drottningholm war omringad af någon Swite, trängt sig fram bland Herrarna at rycka på Hans Majjståts kläder för at anholla om sit ändamåls winnande. Jon hade dessutom företräde i sjelfwa rådet. När han bland annat därstädes blifwit tillspord, huru mycket de kunde anslå till Präste bord, så hafwer han skurit anseliga till och berättat, att 9 Tunmland woro redan dertill utsedde.

§ 15.

Ehuru många motståndare woro uti denna Sollerö Capells Lags ansökning, så fick Jon änteligen likwäl den 6 Maj 1775 hugna sig af Kongl. Maijståts allernådigste och fägnesamma utslag ord ifrån ord så lydande:

Konglig Maijståts nådiga Resolution uppå Sollerö Capell Boers uti Österdalarne genom deras Fullmäktig Jonas Andersson i underdånighet gorde ansökning, at, i anseende til deras belägenhet uppå en uti sjön Siljan warande ö, som är sammanfogad med fasta landet endast med en öfwer sank mark och wes-jord lagd klapperstensbro, men i öfrigt med Moderförsamlingen Mora igenom en stor fjerd afskild, så at desse Capells boer på wissa årstider och wid stormwäder icke kunna njuta nödig betjening af Mora Församlings Prästerskap uti den till en rätt själawård hörande göromål, Kongl. Maijstät må tackas at i nåder förinna dem, till at få skiljas ifrån berörde Moderförsamling och med sin särskilte Pastor förses. Gifwen Ulricsdahls Slott den 8 Maj 1775, — Konglige Maijstät har låtit sig föredragas denna underdånige ansökning tillika med såwäl wederbörande Landshöfdingens som Consistorii uti Westerås deröfwer infordrade, och i underdånighet afgifne yttrande. Hwarwid Konglige Maijstät i nåder inhämtat de både med och emot den sökta sockendelningen andragne skäl, och funnit Sollerö Capells boers underdåniga begäran vara grundad på så wäsentliga och bewekande omständigheter, at Kongl. Maijstät i anseende härtill i nåder will hafwa bifallit och tillåtit, det Sollerö Capells Lag må få blifwa afskildt ifrån Moderförsamlingen Mora, och med sin särskilte Pastor förses, under det uttryckeliga willkor, at derest Capells laget framdeles ej ser sig i stånd at af egna medel, utan något biträde af Kongl. Maij:t och Kronan, sin egen Kyrkoherde underholla detsamma då åter skall förenas med Mora och derwid alt åter ställas på förra foten. — I öfrigt som hos Kongl. Maij:t blifwit anmält at Sollerö Capell Boer wid den sökta skillnaden ifrån Mora skulle willja undandraga sig widmakthollandet af en kostsam förpålning emot Dalälfwens utskärningar wid Mora kyrka, oavsett de lika med Mora sockenboer till en sjettedel upburit sin andel af de år 1762 förunte Stamboksmedel til berörde förbyggnads underhollande: så will Kongl. Maijstät deröfwer hafwa förordnat det måge Sollerö Capells Boers få wälja antingen at åter-

bära samma medel till Mora församling eller ock, ,om de dem behol-
la wilja, at i sin proportion fortfara med deltagande uti arbetet och
kostnaden wid ofwannämnda förpålning, hwilket wederbörande til
underdånig efterrättelse länder.

Datum ut supra
Gustaf

/ Joh. V. Heland.

Jon Andersson, glad öfwer detta sitt lyckliga hwärf, dröjer icke länge
förrän han begifwer sig hem til sina nya Soknemän at medela äfwen
dem skörden deraf. — Men Jon tyckte sig likwäl icke böra gå hem
förrän han fåt nåden tacka härföre m. m. Derföre infann Jon sig
wid Ulricsdahl i trädgården den 10 maj eller 2:ne dagar efter sedan
at han erhollit Resolutionen. Jon passar på at ställa sig at Hans
Maijstät får nödwändigt möta sig under promenaden i trädgården.
Jons uträkning lyckas. När Konungen då får se honom, frågade han
Jon: ”Är du nögd nu då?” — ”Nej,” svarade Jon. Detta svar miss-
hagade Hans Maijstät, så at han wände sig ifrån Jon och kastade
ledsna blickar till sin medföljande Swite. Änteligen wiste Hans
Maijstät honom den nåden, at han åter wände sig til Jon och fråga-
de: ”Hwad will du nu då, Jon?” — Jon svarade: ”Huru skulle jag
kunna wara nögd, Ers Maijstät, som njutit så mycken nåd och ännu
icke fått tacka derföre?” Detta svar behagade oändeligen Hans
Maijstät, så at han svarade honom: ”Ja du skall i morgon få komma
upp at njuta den tillfredsställelsen”. — Jon underlät icke heller på
den utsatta tiden mottaga en sådan nåd. — Ses av Konungens Jour-
nal.